

Załącznik do art. 5 ustawy z dnia 15.VI 1923 poz. 505.

Taryfa podatku domowo-klasowego.

Dla domu z ilością części mieszkalnych	Klasa	Stopa taryfowa w markach	Uwaga
36 — 40	I	1.500.000	
30 — 35	II	1.250.000	
28 — 30	III	1.000.000	
25 — 27	IV	875.000	
22 — 24	V	750.000	
19 — 21	VI	625.000	
15 — 18	VII	500.000	
10 — 14	VIII	375.000	
8 — 9	IX	250.000	
7	X	188.000	
6	XI	150.000	
5	XII	113.000	
4	XIII	88.000	
3	XIV	63.000	
2	XV	20.000	
1	XVI	10.000	
		2.500	
Przy domach, zawierających ponad 40 części mieszkalnych, dolicza się do stopy taryfowej I klasy za każdą część mieszkalną		50.000 mk.	
Zniżoną taryfę 2.500 mk. opłacają domy samotne i położone zdaleka od właściwej osady, a niezawierającej więcej niż jedną część mieszkalną			

506.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych

z dnia 26 maja 1923 r.

w przedmiocie normalizacji napięć elektrycznych oraz częstotliwości prądów zmiennych.

Na mocy art. 16 Ustawy Elektrycznej z d. 21 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 34, poz. 277) zarządza się co następuje:

§ 1. Za normalne napięcia elektryczne robocze w granicach między 100 woltami i 100.000 woltów, czyli 100 kilowoltami, uważa się następujące napięcia:

- w urządzeniach elektrycznych prądu stałego — 110, 220 i 440 V,
- w urządzeniach elektrycznych prądu zmiennego, jednofazowego lub trójfazowego, — 125, 220, 380 oraz 3.000, 6.000, 15.000, 35.000, 60.000 i 100.000 V.

Napięcie 110 wzgl. 125 woltów należy uważać za normalne tylko dla urządzeń elektrycznych, w których, ze względu na ich charakter, utrzymanie normalnej izolacji jest utrudnione.

§ 2. Przez napięcie robocze rozumieć należy średnie napięcie u odbiorników, dołączonych do sieci elektrycznej, a więc lamp, silników, transformatorów i t. p.

§ 3. Normalna częstotliwość prądów zmiennych jednofazowych i trójfazowych wynosi 50 okresów czyli 100 zmian na sekundę.

§ 4. Nowopowstające zakłady i urządzenia elektryczne winny być wykonywane na normalne napięcia robocze i na częstotliwość normalną. W wyjątkowych okolicznościach, za zgodą Ministra Robót Publicznych, mogą być stosowane napięcia inne, niż normalne.

§ 5. Przy rozszerzaniu istniejących zakładów elektrycznych mogą być stosowane napięcia dotychczasowe.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy zakładów, służących wyłącznie do celów trakcji elektrycznej, urządzeń trakcyjnych, oraz urządzeń elektrycznych na statkach.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Robót Publicznych: *J. Łopuszański*

507.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 30 maja 1923 r.

w przedmiocie organizacji Państwowego Monopolu Tytoniowego w wykonaniu ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym.

Na podstawie art. 17 i 19 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. № 47 poz. 409) zarządza się co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

§ 1. Jako władzę powołaną do bezpośredniego kierownictwa Państwowego Monopolu Tytoniowego i wykonywania jego praw — ustanawia się Dyрекcję Polskiego Monopolu Tytoniowego z siedzibą w m. st. Warszawie.

§ 2. Zakres działania Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego w wykonywaniu praw Państwo-

wego Monopolu Tytoniowego, jako przywileju Państwa w stosunku do osób prywatnych, fizycznych i prawnych pod względem uprawy tytoniu, przywozu z zagranicy, fabrykacji i sprzedaży wyrobów tytoniowych określają wydane względnie przyszłe rozporządzenia ministerjalne — przy czym Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego przejmuje wszystkie uprawnienia i obowiązki urzędowe, jakie wedle dotychczasowych rozporządzeń miała Generalna Dyrekcja Monopolu Tytoniowego.

§ 3. Skarb Państwa przekazuje na własność Państwowego Monopolu Tytoniowego wszelki majątek ruchomy i nieruchomy, znajdujący się dotychczas w zarządzie Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego oraz wszelkie jej aktywa i passywa w stosunku do osób prywatnych i Skarbu Państwa, a to na podstawie zamknięcia rachunkowego z dnia 31 grudnia 1922 r.

§ 4. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego prowadzi dla Skarbu Państwa eksploatację fabryk i zakładów stanowiących własność Państwowego Monopolu Tytoniowego jako przedsiębiorstwo o charakterze samodzielnej, odrębnej jednostki gospodarczej, za której zobowiązania poza całym majątkiem, stanowiącym własność Państwowego Monopolu Tytoniowego odpowiada posiłkowo Skarb Państwa.

§ 5. W tym zakresie działania Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego decyduje samodzielnie o zakupie surowca i artykułów pomocniczych, maszyn i urządzeń, wewnętrznej organizacji, toku czynności, przeprowadzaniu rekonstrukcji i adaptacji fabryk, magazynów i urzędów monopolowych tudzież sposobie, systemie i jakości produkcji tych fabryk i magazynów. Ponadto Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego przedstawia Ministrowi Skarbu wnioski co do otwarcia i zakupu nowych fabryk, magazynów i urzędów monopolowych oraz zwinięcia już istniejących.

§ 6. Rok obrachunkowy Państwowego Monopolu Tytoniowego liczy się od 1 stycznia do 31 grudnia. Przed rozpoczęciem każdego roku obrachunkowego przedstawia Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego Ministrowi Skarbu do zatwierdzenia plan finansowy, zaś po ukończeniu roku obrachunek roczny sporządzony w myśl art. 19 ustawy o monopolu tytoniowym.

§ 7. Państwowy Monopol Tytoniowy prowadzi po myśli art. 19 ustawy o monopolu tytoniowym księgowość według zasad handlowych systemu podwójnej buchalterji.

W rachunku strat i zysków uwzględni pod osobną pozycją zysk fabrykacyjny z własnych fabryk. Zysk ten obliczać się będzie aż do 1 października 1923 w ten sposób, że od ceny sprzedażnej wyrobów tytoniowych potrąci się 40% jako przynależną Skarbowi Państwa opłatę konsumcyjną oraz wszelkie inne koszty związane z produkcją, administracją i sprzedażą. Po 1 października 1923 r. określi Ministerstwo Skarbu wysokość opłaty konsumcyjnej na wniosek Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 8. Do osobnego funduszu renowacyjnego wstawiać będzie Państwowy Monopol Tytoniowy corocznie z osiągniętego zysku:

- a) 1% od wartości zabudowań mieszkalnych,
- b) 2% od wartości zabudowań fabrycznych,
- c) 10% „ „ maszyn i wszelkich ruchomości.

Jako wartość przyjąć należy pierwotną cenę nabycia względnie własny koszt wzniesienia.

Fundusz renowacyjny służyć może tak do obrotu, jak i do wykonania nowych inwestycji Państwowego Monopolu Tytoniowego.

§ 9. Państwowy Monopol Tytoniowy stwarza u siebie fundusz ubezpieczeniowy od klęsk elementarnych. Do funduszu tego przelewa corocznie określony przez Ministra procent od wartości posiadanych przedmiotów.

§ 10. Od zakupionych z fabryk prywatnych wyrobów tytoniowych do własnej rozsprzedaży winien Państwowy Monopol Tytoniowy uiszczać po wydaniu tychże ze swoich magazynów przypadającą opłatę monopolową (podatek państwowy) do kasy skarbowej według każdorazowej obowiązującej stawki.

Opłaty monopolowe, uiszczane przez prywatne fabryki tytoniowe oraz dochody z konfiskat i kar winien wpłacać bezpośrednio do Centralnej Kasy Państwowej.

Dla oceny ostatecznego wyniku gospodarki Państwowego Monopolu Tytoniowego miarodajne będzie, o ile stwierdzony obrachunek roczny odpowiada zatwierdzonemu planowi finansowemu.

II. Organizacja.

§ 11. Dyrekcją Polskiego Monopolu Tytoniowego kieruje Naczelny Dyrektor, który na zewnątrz reprezentuje Państwowy Monopol Tytoniowy i jest tak za swoją działalność, jak i za działalność podległych mu fabryk, urzędów i magazynów przed Ministrem Skarbu odpowiedzialny.

§ 12. Naczelnemu Dyrektorowi Polskiego Monopolu Tytoniowego dodany jest Komitet Doradczy celem opinjowania ważniejszych spraw Monopolu Tytoniowego. Do tego komitetu deleguje Minister Skarbu trzech członków i trzech zastępców, Minister Przemysłu i Handlu jednego członka i jednego zastępcę, a wreszcie Minister Rolnictwa jednego członka i jednego zastępcę.

Komitet doradczy zbiera się w miarę potrzeby, a co najmniej raz w miesiącu. Posiedzenia zwołuje i na nich przewodniczy Naczelny Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego.

W razie zachodzącej różnicy między zapatrywaniem Naczelnego Dyrektora Polskiego Monopolu Tytoniowego, a opinią większości Komitetu Doradczego Naczelny Dyrektor winien przedłożyć sprawę do decyzji Ministrowi Skarbu.

Przebieg posiedzeń Komitetu Doradczego winien być zapisany do księgi protokołów posiedzeń Komitetu Doradczego.

Wynagrodzenia członków Komitetu Doradczego za powyższe czynności oznaczane będą na wniosek Naczelnego Dyrektora przez Ministra Skarbu.

§ 13. Do Naczelnego Dyrektora Polskiego Monopolu Tytoniowego należy:

- a) kierownictwo Państwowego Monopolu Tytoniowego i zarządzanie całym jego majątkiem;
- b) przyjmowanie, mianowanie i zwalnianie personelu kontraktowego Państwowego Monopolu Tytoniowego całkowicie oraz personelu stałego (etatowego), od VII-go stopnia sł. w dół oraz przedstawienie Ministrowi Skarbu wniosków na mianowanie urzędników V-go, VI i VII-go stopnia służbowego;
- c) wykonanie planu finansowego;
- d) wydanie instrukcji o wewnętrznej organizacji rządowych fabryk tytoniowych, magazynów sprzedaży wyrobów tytoniowych, zakupu surowców i t. p.;
- e) zorganizowanie i wykonanie kontroli nad tokiem czynności Państwowego Monopolu Tytoniowego i podległych jemu rządowych fabryk, magazynów i urzędów, tudzież kontroli prywatnych fabryk tytoniowych i przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych i t. p.;
- f) sporządzanie z końcem roku sprawozdania z czynności Państwowego Monopolu Tytoniowego i przedkładanie go Ministrowi Skarbu.

§ 14. Zastępcę Naczelnego Dyrektora i innych urzędników Państwowego Monopolu Tytoniowego w V-ym, VI-ym i VII-ym stop. służb. urzędników państwowych mianuje Minister Skarbu na wniosek Naczelnego Dyrektora. Naczelną Dyrektora może powierzyć swemu zastępcy załatwianie spraw należących do swej kompetencji. Nadto Zastępca Naczelnego Dyrektora w razie nieobecności tegoż wchodzi w jego wszelkie prawa i obowiązki pod osobistą odpowiedzialnością wobec Ministra Skarbu.

W razie nieobecności Naczelnego Dyrektora i jego zastępcy powierza Naczelną Dyrektora kierownictwo Państwowego Monopolu Tytoniowego wyznaczonemu przez Ministra Skarbu urzędnikowi Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 15. Funkcjonariusze Państwowego Monopolu Tytoniowego mogą być urzędnikami państwowymi lub kontraktowymi i otrzymywać poza poborami i dje-tami przywiązaniem do posiadanych stopni służbowych specjalne dodatki renumeracyjne, których wysokość dla Naczelnego Dyrektora i jego zastępcy oznacza Minister Skarbu, dla reszty funkcjonariuszów Naczelną Dyrektora w ramach każdorazowej sumy zatwierdzonej przez Ministra Skarbu. Dodatki te mogą być wypłacane w odstępach miesięcznych. Ogólny wydatek roczny na renumerację nie może przekraczać 5% czystego zysku fabrykacyjnego, a obliczonego wedle § 6.

III. Prawa i obowiązki robotników Monopolu Tytoniowego i zaopatrzenie tychże.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

508.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 5 czerwca 1923 r.

w przedmiocie przeprowadzenia perjodycznych lub nagłych rewizji w przedsiębiorstwach i u osób prywatnych, w wykonaniu art. 20 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym.

Na podstawie art. 20 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. № 47 poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1.

Rewizje perjodyczne.

1. Rewizje perjodyczne mają być wykonywane w prywatnych fabrykach wyrobów tytoniowych, w hurtowniach, w sklepach tytoniowych i u tak zwanych szynkarzy tytoniowych tak często, jak są potrzebne, a przedmiotem rewizji są zapasy wyrobów tytoniowych i wykazy, o ile przedsiębiorstwo do prowadzenia ich jest obowiązane.

2. Rewizje odbywają się w dniach roboczych i w dzień t. j. od wschodu do zachodu słońca z wyjątkiem wypadku, w którym przedsiębiorstwo pracuje w dzień świąteczny lub w nocy. Przy rewizji należy bezwarunkowo unikać wszelkiego zatamowania lub przerwy w ruchu przedsiębiorstwa, o ile cel rewizji na to pozwala.

3. W mieszkaniach przedsiębiorcy i jego pomocników i u osób prywatnych, do przedsiębiorstwa nie należących, rewizji perjodycznych wykonywać nie wolno.

§ 2.

Rewizje nagłe.

1. Rewizje nagłe w sprawach tytoniowych można wykonywać w każdym przedsiębiorstwie choćby nie tytoniowym i u osób prywatnych bez ograniczenia lokalu i czasu jednak tylko w razie, jeżeli istnieje niewątpliwe i z ważnych powodów uzasadnione podejrzenie, że przedsiębiorstwo lub osoby, u których ma się odbyć rewizja:

- a) popełniły wykroczenie przeciwko postanowieniom ustawy o monopolu tytoniowym lub wzięły udział w takim przekroczeniu,
- b) że się u nich znajduje przedmiot lub sprawa przekroczenia albo środki pomocnicze, do jego popełnienia służące,
- c) że się u nich prowadzi bez koncesji potajemnie przedsiębiorstwo ustawą monopolową zabronione.

2. Rewizje nagłe wykonuje się — z wyjątkiem wypadku przychwycenia na gorącym uczynku — w asystencji funkcjonariusza, delegowanego przez miejscową władzę bezpieczeństwa publicznego lub w braku takiej władzy na miejscu w asystencji członka zarządu gminnego albo jeżeli i to niemożliwe w asystencji osoby prywatnej w miejscu zamieszkałej, a zaufania godnej.